18/02/2019

Νὰ συγκαλέσει πανορθόδοξη Σύνοδο ή Σύναξη των Προκαθημένων καλεί τον Οικουμενικό Πατριάρχη η Κύπρος αν ο στόχος δεν επιτευχθεί

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Ανακοίνωση σχετικά με τις αποφάσεις για την ουκρανική αυτοκεφαλία εξέδωσε η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Κύπρου κατά την οποία καλεί τὸν Οικουμενικὸ Πατριάρχη, χρησιμοποιώντας τὸν ρυθμιστικό του ρόλο, νὰ συγκαλέσει είτε πανορθόδοξη Σύνοδο είτε Σύναξη των Προκαθημένων γιὰ νὰ ἐπιληφθεί του θέματος. Παραδέχεται ότι η εξαγγελία της παραχώρησης της αυτοκεφαλίας στὴν Εκκλησία της Ουκρανίας από τὸ Οικουμενικὸ Πατριαρχείο έγινε μὲ σκοπὸ τὴν ειρήνευση καὶ τὴν επίτευξη της ενότητας της εκεί Εκκλησίας, αλλα΄μέχρι τώρα αυτός ο σκοπός δεν έχει επιτευχθεί.

Είναι γεγονός ότι σε αυτή της την ανακοίνωση, η εκκλησία της Κύπρου προσπαθεί να προσκαλέσει τις δυο έκκλησίες να βρουν μια λύση για το καλό των εκκλησιών, θυμίζοντας και στις δύο πλευρές ότι έχουν γίνει λάθη τα οποία κοστίζουν στην ιστορία της εκκλησίας φέρνοντας το παράδειγμα των Πατριαρχείων Αντιοχείας

και Ιεροσολύμων.

Είναι γεγονός ότι η εκκλησία της Κύπρου ήταν η πρώτη εκκλησία που αποφάσισε να απευθύνει μήνυμα για το θέμα της αυτοκεφαλίας την στιγμή που όλες οι άλλες εκκλησίες περιμένουν να δουν την εξέλιξη.

Αναλυτικά αναφέρει:

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συνῆλθε σήμερα Δευτέρα, 18 Φεβρουαρίου 2019, σὲ ἔκτακτη συνεδρία, ὑπὸ τὴν προεδρία τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμου καὶ συζήτησε, ἐκτενῶς, τὸ θέμα ποὺ ἀφορᾶ στὸ Αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καὶ τὸ ὁποῖο, ὅπως ἔχει ἐξελιχθεῖ, ἅπτεται τοῦ θέματος τῆς ἑνότητος στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθόδόξης Ἐκκλησίας.

Ἀναλογιζομένη τὶς εὐθύνες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὡς μιᾶς τῶν παλαιφάτων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῶν ἐχουσῶν τὸ Αὐτοκέφαλο ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἀπέναντι σ’ ὁλόκληρη τὴν Ὀρθοδόξη Ἐκκλησία, πέραν κάθε φυλετικῆς συγγενείας καὶ ἀνάμειξης σὲ δικαιοδοσίες καὶ δικαιώματα, καὶ μὴ ἀποσκοποῦσα σὲ προσδοκώμενο ὄφελος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἐκθέσει τὶς ἀπόψεις της ἐπὶ τῶν θέσεων-ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ διέπουν τὶς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πιστεύουσα ὅτι ἡ τήρηση τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει σὲ ἔξοδο ἀπὸ τὴν κρίση.

1. Κάθε ἔθνος δικαιοῦται, μὲ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἐθνικῆς του ἀνεξαρτησίας, νὰ ἐπιζητήσει καὶ τὴν ἐκκλησιαστική του αὐτοκεφαλία. Κατοχυρώνεται τοῦτο καὶ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες. (Εἴωθε τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμμεταβάλεσθαι τοῖς πολιτικοῖς.)

2. Ἂν ἡ εἰλικρίνεια εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ὁμαλὴ συμβίωση τῶν πιστῶν, ἐνῶ ἡ ὑστεροβουλία δυναμιτίζει τὶς μεταξύ τους σχέσεις, πολὺ περισσότερον ἰσχύουν αὐτὰ στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν. Πόσο ἐπομένως σταθερὰ καὶ εἰλικρινὴς εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας σχέση ὅταν, παρὰ τὶς ὁμόφωνες ἀποφάσεις τῶν συσκέψεων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τοῦ 2014 καὶ τοῦ 2016 περὶ συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, χωρὶς κανέναν οὐσιαστικὸ λόγο, τέσσερις Ἐκκλησίες δὲν συμμετέσχαν στὴ Σύνοδο;

Πῶς ἀνταποκρινόμαστε στὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου «ἔστω δὲ ὑμῶν τὸ ναί, ναὶ τὸ οὒ, οὔ»; (Ματθ. 5, 37). Πολὺ περισσότερον ξενίζει ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπίκληση τοῦ «consensus» (ὁμοφωνία) ἐκ μέρους Ἐκκλησιῶν οἱ ὁποῖες τὸ ἀθετοῦν καὶ τὸ ἐπικαλοῦνται κατὰ τὸ δοκοῦν. Ἐδόθη καὶ στὸν ὅρο αὐτὸ ἀρκούντως ἱκανοποιητικὴ ἀπάντηση, ἡ ὁποία ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ ὅλους στὴ σύσκεψη τῶν Προκαθημένων τὸ 2016.

Τὸ consensus (ὁμοφωνία) ἀναφέρεται στὶς ἑκάστοτε παροῦσες Ἐκκλησίες καὶ δὲν ἔχει τὸ νόημα τῆς ἐτσιθελικῆς παρεμπόδισης τῆς λήψης ἀποφάσεων ἀπὸ κάποιους. Ἐὰν μία ἢ δύο Ἐκκλησίες διαφωνοῦν πρὸς μίαν ἀπόφαση, καταγράφεται ἡ διαφωνία τους, ὑπογράφουν ὅμως τὴν ἀπόφαση. Ἡ φωνὴ τῶν κανόνων εἶναι ξεκάθαρη: «κρατείτω ἡ γνώμη τῶν πλειόνων».

3. Πόση σοβαρότητα ἐκπέμπουμε ὡς Ὀρθόδοξοι στὸν ὑπόλοιπο Χριστιανικὸ καὶ ἐξωχριστιανικὸ κόσμο ὅταν, ἐπιλύοντας σοβαρότατα προβλήματα, διαφωνοῦμε στὸν τρόπο ὑπογραφῆς τῶν συμφωνηθέντων; Πῶς πείθουμε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ στὴ ζωή μας τοῦ Κυριακοῦ παραγγέλματος «ὅστις θέλει ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω πάντων ἔσχατος» (Μάρκ. 9, 35); Ἂν ἡ συμφωνία, ἡ ὁποία ἐπετεύχθη στὴν Ε’ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη περὶ ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκεφάλου δὲν ἀκυρωνόταν, λόγω τῆς ἀποτυχίας συμφωνίας ἐπὶ τοῦ τρόπου ὑπογραφῆς τοῦ τόμου Αὐτοκεφαλίας, θὰ ὑπῆρχε τὸ σημερινὸ πρόβλημα;

4. Πόσο ἀκροβατοῦμε περὶ τὴν πίστιν ὅταν διακόπτουμε τὴν Εὐχαριστιακὴ κοινωνία μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας; Εἶναι δυνατὸ μία ἐκκλησιαστικὴ ἐντολὴ νὰ ἀκυρώνει τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ ναοὺς ποὺ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία ἄλλης Ἐκκλησίας; Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἶναι ξεκάθαρος Πῶς ἀποδεικνύουμεν ὅτι «σπουδάζομεν τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», καὶ ὅτι ἀποδεικνύουμε ὅτι εἴμαστε «ἕν σῶμα καὶ ἕν πνεῦμα…εἷς Κύριος, μία πίστις ἕν βάπτισμα» (πρβ. Ἐφ. 4, 3-5). Ἡ Θεία Εὐχαριστία διὰ τῆς ὁποίας ἁγιάζεται ὁ λαὸς θὰ πρέπει νὰ μένει ἐκτὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διενέξεων.

5. Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου ἑνὸς Προκαθημένου ἀπὸ ἄλλη Ἐκκλησία, γιὰ ὁποιοδήποτε διοικητικὸ ἢ δικαιοδοσιακὸ λόγο, δὲν μαρτυρεῖ τὸ ὀρθόδοξο ἦθος τῆς ταπείνωσης. Ὅταν τόσοι πειρασμοὶ καὶ σκάνδαλα ταλανίζουν τοὺς πιστούς μας, δίνουμε ὡς Ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία χείριστο παράδειγμα πρὸς αὐτούς. Τοῦτο, δυστυχῶς, δὲν συμβαίνει γιὰ πρώτη φορά. Ὑπάρχει καὶ ἡ περίπτωση τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, καθὼς καὶ προηγούμενες περίπτωσεις μεταξὺ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἱεροσολύμων καθὼς καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἀθηνῶν.

6. Ἡ δισχιλιετὴς πείρα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἀλλὰ καὶ τῆς καθόλου Ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας, μᾶς δημιουργεῖ ἀμφιβολίες ὡς πρὸς τὴ δυνατότητα ἐπικύρωσης ἐκ τῶν ὑστέρων, χειροτονιῶν ποὺ ἔγιναν ἀπὸ καθαιρεμένους, ἀφορισμένους καὶ ἀναθεματισμένους ἐπισκόπους. Τὴν καθαίρεση, ἀφορισμὸ καὶ ἀναθεματισμὸ κάποιων προσώπων ποὺ πρωτοστάτησαν στὴν Οὐκρανικὴ κρίση, δεχτήκαμε ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι. Τὸ ἔκκλητο, ὅταν ὑφίσταται, θὰ πρέπει νὰ ἔχει κάποιους χρονικοὺς περιορισμοὺς ὡς πρὸς τὴν ὑποβολὴ καὶ τὴν ἐξέτασή του.
Ἐὰν εἰλικρινῶς τοποθετηθοῦμε πάνω στὶς πιὸ πάνω Ἀρχὲς καὶ ἐπιδείξουμε διάθεση συμμόρφωσης πρὸς τοὺς Κανόνες τῆς Ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας, ὄχι μόνο τὸ Οὐκρανικὸ ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θέματα ποὺ ταλανίζουν τὴν Ἐκκλησία θὰ λυθοῦν.
Ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Οὐκρανία Ἐκκλησίας φρονοῦμεν ὅτι:

Ἡ ἐξαγγελία τῆς παραχώρησης τῆς αὐτοκεφαλίας στὴν Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔγινε μὲ σκοπὸ τὴν εἰρήνευση καὶ τὴν ἐπίτευξη τῆς ἑνότητας τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Δὲν ἀμφισβητοῦμε αὐτὸν τὸν σκοπό. Μέχρι στιγμῆς ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν ἔχει ἐπιτευχθεῖ.
Εἶναι φυσικὸ νὰ δοθεῖ κάποιο εὔλογο χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ φανεῖ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἂν ὁ στόχος αὐτὸς δὲν ἐπιτευχθεῖ, ἀναμένουμε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, χρησιμοποιώντας τὸν ρυθμιστικό του ρόλο, τὸν ὁποῖο τοῦ παρέχει ἡ θέση του ὡς Πρώτου στὴν Ὀρθοδοξία, νὰ συγκαλέσει εἴτε πανορθόδοξη Σύνοδο εἴτε Σύναξη τῶν Προκαθημένων γιὰ νὰ ἐπιληφθεῖ τοῦ θέματος. Κύριο μέλημα ὅλων θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἐκεῖ παροικοῦντος λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μὰ καὶ στὴν περίπτωση τῆς ἐπίτευξης τῆς ἑνότητας γύρω ἀπὸ τὴ νέα Ἠγεσία, θὰ πρέπει καὶ πάλιν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ βρεῖ τρόπο καθησύχασης τῆς συνείδησης τῶν πιστῶν γιὰ τὴν ἐγκυρότητα τῆς χειροτονίας καὶ τῶν μυστηρίων ποὺ τελοῦνται ἀπὸ τὴν Ἠγεσία αὐτή.

Κι ἀκόμα, ἀντιλαμβανόμενο τὴν εὐαισθησία τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ, ὡς πρὸς τὸν χῶρο στὸν ὁποῖο ἐβαπτίσθησαν οἱ πρόγονοί του, νὰ μεριμνήσει γιὰ τὴν κατοχύρωση μιᾶς σχετικῆς δικαιοδοσίας του ἐκεῖ.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου θέτει τὸν ἑαυτό της στὴ διάθεση ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων μὲ σκοπὸ τὴν εἰρήνευση τῆς Ἐκκλησίας «ἣν ὁ Κύριος περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Αἵματος».

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου
The Holy Synod of the Church of Cyprus

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συνῆλθε σήμερα Δευτέρα, 18 Φεβρουαρίου 2019, σὲ ἔκτακτη συνεδρία, ὑπὸ τὴν προεδρία τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμου καὶ συζήτησε, ἐκτενῶς, τὸ θέμα ποὺ ἀφορᾶ στὸ Αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας καὶ τὸ ὁποῖο, ὅπως ἔχει ἐξελιχθεῖ, ἅπτεται τοῦ θέματος τῆς ἑνότητος στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἀναλογιζομένη τὶς εὐθύνες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὡς μιᾶς τῶν παλαιφάτων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῶν ἐχουσῶν τὸ Αὐτοκέφαλο ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἀπέναντι σ' ὁλόκληρη τὴν Ὀρθοδόξη Ἐκκλησία, πέραν κάθε φυλετικῆς συγγενείας καὶ ἀνάμειξης σὲ δικαιοδοσίες καὶ δικαιώματα, καὶ μὴ ἀποσκοποῦσα σὲ προσδοκώμενο ὄφελος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἐκθέσει τὶς ἀπόψεις της ἐπὶ τῶν θέσεων-ἀρχῶν, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ διέπουν τὶς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πιστεύουσα ὅτι ἡ τήρηση τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει σὲ ἔξοδο ἀπὸ τὴν κρίση.

1. Κάθε ἔθνος δικαιοῦται, μὲ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἐθνικῆς του ἀνεξαρτησίας, νὰ ἐπιζητήσει καὶ τὴν ἐκκλησιαστική του αὐτοκεφαλία. Κατοχυρώνεται τοῦτο καὶ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες. (*Εἴωθε τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμμεταβάλεσθαι τοῖς πολιτικοῖς.*)

2. Ἂν ἡ εἰλικρίνεια εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ὁμαλὴ συμβίωση τῶν πιστῶν, ἐνῶ ἡ ὑστεροβουλία δυναμιτίζει τὶς μεταξύ τους σχέσεις, πολὺ περισσότερον ἰσχύουν αὐτὰ στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν. Πόσο ἑπομένως σταθερὰ καὶ εἰλικρινὴς εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας σχέση ὅταν, παρὰ τὶς ὁμόφωνες ἀποφάσεις τῶν συσκέψεων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τοῦ 2014 καὶ τοῦ 2016 περὶ συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, χωρὶς κανέναν οὐσιαστικὸ λόγο, τέσσερις Ἐκκλησίες δὲν συμμετέσχαν στὴ Σύνοδο; Πῶς ἀνταποκρινόμαστε στὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου «ἔστω δὲ ὑμῶν τὸ ναί, ναὶ τὸ οὒ, οὔ»; (Ματθ. 5, 37). Πολὺ περισσότερον ξενίζει ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων